

תארו לפני השומעים את חין ערך האברה הרבה שאברה לנו במות הרה"ג הזה. וכל העם נעו בכנייה, ראשי עדתנו מלאו חיבה את רצון המנוח ויל וישיבו את בנו הרב. ר' יוסף על כסא ההוראה תחתיו, ר' יחזקאל עפרו והיתה מנוחתו כבוד, וישראל נחומים לכל אכליו הרבים. ובתוכם גם אותי הכותב במנוח לב ודאבון נפש. זאב וואלף אלטבאך.

ב"ה זאלישטשיק כ"ה טבת, "דברי אמת" לפ"ק.

ראיתי אתמול מאמר נדפס בקול מחזיה שנה זאת גליון 7 מיום י"ג טבת מסופר מסתתר בשם הניץ אשר קרא ערעור על הגט שסדרתי זה איזה ירחים, בהחליטו כי המגרש היה שומה גמור, ורק אחרי אשר הוליכו אותו שולל כי בפעם יוכל לאסוף עפרות זהב אם יראה גט צעטיל, נאות לנרש את אשתו. חמה תמה אקרא, אם אמת נכון בפי הכותב כי לומדי תורה ראו שהולכו שולל את המגרש השומה ההוא, למה זה לא גלו את און המגרש כי יסובכוהו בכחש לכל יאמין בשוא נחמה ובדמיונות כוזבים ולא הצילו מפח יקוש? ולמה זה לא שלחו אלי להודיעני מכ"ז? גם הכותב הקורא אותי, "אוהבו הדבק מאח" למה לא פנה אלי אחרי כן לברר הדבר אם יש איזה דברים בנו אשר על ידיהם יש לפסול הגט, למען אפסלהו ואוסר את המגרשת להנשא לאיש? ע"כ הגני לבקש מאת העורך הנכבד לפרסם ברבים שכל דברי הסופר ההוא בטלים ומבוטלים והגט בחזקתו עומד, ומשפט המוציא לעז על הגט ידוע. אר"י ליב בערינפעלד דומ"ץ דפה"ק

(הערת העורך) אנחנו עשינו את המוטל עלינו למען השלום והאמת לתת מקום גם לדברי המצדק, ולקיים שמוע בין אחיכם, והשמנו ממכתבו רק את הענינים הפרטים והבטחים הקשים שאינם מן הגמום להרפסם במכ"ע. אולם למען יראו הקוראים כי אנחנו לא סמכנו על קול עוף הפורה באויר ולשמועות קלושות מן השוק בלתי אם מאנשים העומדים בחוקת אמונה. הגנו לתת פה מכתבים אחדים המעידים על אמתת הדברים ההם ואין לעורך מכ"ע אלא מה שענינו רואות :

ב"ה זאלישטשיק.

לאשר נלאתי נשוא לחשיב לכאור"א אשר אותי יום יום ידרושון להיות מן המודיעים אם אמת נכון הדבר כאשר קל כיוצא נפיק בחיל בהקול מחז"ה גליון ז' אודות המגרש מענדל הערציני. אי לואת אבקשהו לפרסם ברבים אשר כל האמור שם הוא אמת וצדק בלי שינוי אף נחוש השערה. ועלונה האשה שהגחתם מעיד עלי אשר עשתה שלא כהוגן דברי המדבר למען האמת. הצעיר זאב וואלף האומים

גם אנחנו היינו בבית הרב הנאון מו"ה זאב וואלף האומים נ"י האבד"ק בעת שהי' המגרש אצלו קודם נתינת הגט וראינו אשר המגרש לא ידע כלל ענין הגירושין וכמבואר בקול מחז"ה הג"ל באע"ה

הק' אפרים באלחיוער

נאום מרדכי זאב הלוי נאמדהאנואהן בחרב הנאון מפודקאמין נ"י. ונאום וישא סופר בהרה"ג מהי' שמחה בונם סופר מקראקא נ"י. מעתה והלאה נפסיק את הוכוח הזה ולא נוסיף עוד להלואות את הקוראים בוכוחים שאין רוחם נוחה מהם.

דברי הימים

(אסמרייך) שאלת ציללי אשר היתה לסלע המחלקות בבית המחקקים זה שנתים. פתאום מצאה פתרינה, ופתרין אשר לא שערגוהו מראש. — כנודע מבקשת העיר הסלאונית הוואת תמיכה שנתית למבנת הנימאזים אשר בה, והיא שעמדה לשלשן ואכן נגף בין הליבראליים והקלעריקאליים מאו. ביום 8 הזה רבו 109 נגד 89 דעות למחות את התמיכה מתוך ברוע של הממשלה לנצח.

בחימה ושפטים גדולים. — אז איש אשר יסרה את מי אחד המנהלים בדברים אשר לא אוכל לפרוט מה, ואשר בדעתי להוציאם בחבור מיוחד בשפת שפאנוילית, הוא נרש יגרש מתוך המושבה בערום ובחוסר כל, והממשלה במחוז יראם עושה כל תועבה בעד שוחד אשר ישחדו לה המנהלים, ואף כי נגד אחד מעניני האומללים אשר קצרה ידו לכסות את עיני השופטים בכפת שוחד. דרכם ומעלליהם אנלה לעין השמש בחבורתי העוסרת לראות אור, ועתה אך דבר אחד נשפה מן הים אספרה באזניכם קוראים יקרים למען תקישו על השאר :

במושבת מוציא אשר בכלך בונעם איירעם נמצא איש שחטא להמנהלים כי בעת מאנו לתתם על שטרי המקנה, אז הביע רוחו לפני יתר אחיו לאמור : אחינו ! כלנו אבדנו נוענו, כל ימינו לא נהיה אדונים לאדמה זאת, כי אך את הריבית נשלם ומן הקרן לא נפטר עד דור ודור, עבדים היינו לפרעה ועבדים נהיה בארץ הגזירה הזאת, בנינו יעובד אותנו ואנחנו באים בימים, וכפי הקאנטראקט שלהם הרשות בידם לנרשנו בכל עת ובכל שעה שירצו. טוב לנו איפא לעזוב את המושבה ונהיה עבדים להשרים השפאנים אשר ישלמו שכרנו במיטב ונשבעה לחם ונראה שגר טוב בעמלנו. משפחות אשר להן ארבעה אנשים מקבלים משכורתם 120 פועאם לחודש. גם ארוחת תמיד יתן להם וכו', את הדברים האלה הלשין אחד המרגלים חרש לפני המנהלים. ומה עשו שרינו וספסרינו, שמעו והשתוממו : בנשף לילה בנפול תדרסה על כל הקולונסיטים באו אל האיש ההוא חרש לכל יודע לאיש, ויקשיבו מפיו פראטאקאל ארוך, ויחרצו דינו להגרש מתוך המושבה ! נגד כל הפועלים בהיותם בעבודתם. וישלחו בערמה את האיש ובני ביתו כמו ישלחו העירה לקנות צרכיהם, ולא ידע כי רעה נגד פניהם. בשונו אל נהו מצא פתח ביתו שבורה ואת כלי ביתו ורכושו מעין על ענלה. וראש האינקוויזיטור הודיע לו כי אין לו דין ודברים וכל מנע ומשא בקולוניה הזאת, לשוא בכה והתחנן לתת לו אורכה חודש ימים עדי ימצא לו ענה לחמו בבונעם איירעם, כי השוטרים היהודיים עמדו ולא הניחו לו לדבר דבר ! האומלל קרא בקול, הגני הולך מזה אך הניחו לי את חפצי למשמרת עד ימים אחרים, וכן נעשה לו, הוא רכב על סוסו לעיר הקרובה נארא, ומשם השמיע צעקתו בשעלג"ד לעיר הבירה בונעם איירוס לאחר ממודיעיה, ופנה אל ציר הממשלה ונציב העיר, ויצו הנציב לבקר את הדבר בשבט צדק ואמת, ויפסקו הדין כי האדמיניס-טראציא מחויבת לשלם להאיש המגורש קנס שמונה מאות פועאם, ותשלומי נזק וכושת שש מאות פועאם, כי אין להם הצדקה לשפוט משפט כזה מדעת עצמם, ויסר הנציב ביום ההוא את השוטרים היהודים מתוך מושבותינו. (סוף יבא) דן אנכי

חבל על דאבדין

לא איש בשורה אנכי היום הזה, כי קול נהי נשמע מחוצות עירנו—סאטמבאר, כי עלה המוח בחלוננו וירם את מערצתו ויקטוף את צמרת הארז בעדתנו. אראלים ומצוקים אחוזו בארון הקודש, נצחו האראלים ונלקח ארון הקדש הוא הרה"ג גדול בישראל שמו מוה"ר דוד הכהן ראפפורט אב"ד דפה זצ"ל. אם באנו לספר את פרשת גדולת הרה"ג הזה בתורה וי"ש במדות ומעלות טובות יכלה הגליון ועוזה לספר כח מי יכל, כי מלבד אשר ש"ס ופוסקים היו ממש שגורים על פיו ולא מש מאהלה של תורה כל ימי, מלבד זה היה גם דרשן נפלא באגדה, ושפתותיו נפשו מור בנשאו מברכותיה אשר באו כשמן אל לב שומעיהם לשווב נפש, ובאמרותיו המהורות השיב אמנם רבים מעין. כל ימי לא שח שיתה בטלה, רק התורה היתה שיהו ושינו, ועתה הה, גדול כיס שכרנו מי ירפא לנו ? במוצש"ק שבוע זה עלתה נשמתו המהורה השמימה, והשמועה עשתה לה עד מהרה כנפים גם מחוץ לגבול עירנו, ויגדלו היום רננים יראי ד' מקרוב ומרחוק לחלק להמנוח את בבודו האחרון להספידו ולככותו. בין הנאספים היו הרבנים הגאונים סטאשצ'יסק מחירוב וממערדיניץ אשר זה האחרון מתגורר כיום בדראהאביש, וכלם נשאו עליו קול מסוד ובלשון מרבית גדולות